

Text: Helena Monzón Camps - Il·lustracions: Mònica Ramoneda

L'Helena i el seu violoncel



Mútua Terrassa



Text: Helena Monzón Camps
Il·lustracions: Mònica Ramoneda

Idea de la temàtica, edició i coordinació del projecte:
Serveis Corporatius de Comunicació de MútuaTerrassa

© MútuaTerrassa
c/ Sant Antoni, 32. 08221 Terrassa
www.mutuaterassa.cat

Editorial Miquel A. Salvatella, SA
c/ Sant Agustí, 8. 08012 Barcelona
www.salvatella.com

Primera edició: abril del 2024
ISBN: 978-84-19565-73-0

Dipòsit legal: B 7580-2024
Imprimeix: Gervigraf cmyk

Amb la col·laboració del Comitè Mútua i Societat



Ets a prop
de viure millor

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser efectuada amb l'autorització dels titulars, amb excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Text: Helena Monzón Camps - Il·lustracions: Mònica Ramoneda

L'Helena i el seu violoncel



 MútuaTerrassa

L'Helena era a la seva habitació tocant el violoncel. Era el moment més feliç del dia, es trobava amb ella mateixa, s'oblidava de la resta del món i aconseguia relaxar-se. Es passava hores tocant cada dia. Se sentia ben afortunada de tenir aquest do, que ben segur havia heretat del seu pare, qui de jove li posava música clàssica, Mozart, el seu preferit.



Ella gaudia i somiava que tocara en una orquestra les peces meravello-
ses d'aquest compositor. Ara tenia catorze anys i havia pogut estudiar
al conservatori, on estava fent el grau professional. Sovint se sentia di-
ferent de la resta, ella no tenia les mateixes inquietuds que les noies de
la seva edat.



No tenia gaires amigues, sentia que no formava part d'aquest món, no trobava amics amb qui compartir les seves aficions. Sempre es deia: «Sort de la mare i del meu germà petit, el Lluc». A l'escola sovint es trobava sola, no jugava amb la resta perquè no la convidaven mai a res i sempre sentia que tothom la mirava i pensaven que era estranya.

Deien: «Mira l'Helena!, no li agrada anar a comprar roba», «no vol anar a ballar», «no té parella, no li agrada ningú», «aquesta nena tan intel·lectual, qui es creu que és...?», «ves amb el teu amic, el violoncel, que és l'únic que t'aguanta!»



Quan sortia de l'institut, sempre sola, arribava a casa enfonsada, trista, enrabiada i amb ganes de plorar... Havia arribat a odiar-se a ella mateixa per ser diferent, per ser com era, però no podia ignorar els seus sentiments, el que li agradava i el que volia fer. En aquests moments, l'únic que la calmava era tocar el violoncel. Llavors li marxaven tots els mals i sentia una felicitat completa. Sí, no hi havia res que s'hi pogués comparar... Bé, una abraçada de la mare potser sí!

Cada dia li passava el mateix.



Un dia, en arribar a casa, va desfer la motxilla i li va caure una nota que deia: «Helena, en aquest món hi ha coses més poderoses que l'odi i la crueltat que et demostren els teus companys, com la música i els somriures, que poden canviar les persones».

L'Helena va quedar ben sorpresa amb aquesta nota, no entenia de qui podia venir... Qui l'hi havia deixat? Va començar a pensar en el poder de la música i dels somriures, que podien canviar aquells que li feien mal a ella i que feien mal a altres nens i nenes... però com?

La música i els somriures poden curar ferides? Poden vèncer barreres? Va quedar ben reflexiva...



Qui havia escrit la nota era algú que la coneixia de veritat, però no sabia qui podia ser, no en reconeixia la lletra. Va estar dies pensant en aquella nota, no sabia com ho havia de fer per posar fi a la situació que vivia a l'escola i donava moltes voltes a com la música podia canviar les vides de les persones i unir a tothom, fossin de diferents classes socials o cultures, independentment de la llengua que parlaven les persones o d'on venien... I com ho podia fer perquè els seus companys sentissin el que ella notava quan tocava?



Un dia, quan tots els nens i nenes eren a l'escola a l'hora del pati, uns jugant a futbol, altres barallant-se, altres saltant a la corda, altres jugant a mata-conills... van començar a sentir una música pels altaveus de l'escola, una música celestial. Era la primera suite de Bach en violoncel.



Era meravellós sentir aquella música; es va fer un silenci absolut, tothom va deixar de jugar i van escoltar amb atenció. Tothom sabia qui estava interpretant aquella peça i no podien creure's que l'Helena fos capaç de tocar d'aquella manera a la seva edat. El pati de l'escola mai havia estat en aquell silenci, era un fet gairebé màgic. Tothom va escoltar atentament l'Helena i van començar a valorar el que feia. Van entendre que havia estat molt valenta de tocar davant de tota l'escola i més quan tothom se'n reia.

Quan va acabar la suite semblava que havia passat un àngel, tothom estava tan diferent... Van anar cap a la classe i alguna cosa havia canviat.



L'Helena es va treure el nus de la panxa i es va sentir molt bé amb ella mateixa. Va notar un canvi d'actitud dels companys respecte a ella. No tava com tothom la valorava precisament per tenir una cosa que ells no tenien, que abans havia estat el motiu de riures i crítiques i que ara semblava que era tot el contrari. No havia canviat res, excepte ella mateixa, la seva confiança en ella. Ara s'acceptava i valorava les seves virtuts, se sentia segura i es mostrava tal com era sense por.

A poc a poc, la situació a l'escola es va normalitzar i va començar a tenir amigues, i fins i tot va començar a semblar uns nous valors dins de la classe com una líder.



Un dia, en arribar a casa, va trobar una nova nota a la seva motxilla que deia: «Gràcies, Helena, ara som més feliços».

Va entendre que havia estat algun company de la classe que patia com ella qui li havia escrit les dues notes, un company que segurament volia sortir d'aquella situació i tampoc sabia com fer-ho. En el fons, també era víctima de la mateixa situació.

I així va ser com l'Helena, amb el poder del seu violoncel i de la música, va superar aquella situació que havia estat tan adversa no només per a ella sinó també per a altres companys que s'hi van sentir identificats.



L'Helena i el seu violoncel

El conte de Sant Jordi d'aquest any ens fa reflexionar, des de l'òptica dels infants, sobre la gestió de l'assetjament en l'àmbit escolar i extraescolar. Certament, quan un infant es troba immers en una situació de *bullying* són moltes les problemàtiques i conseqüències emocionals que se'n deriven, tant per a ell com per al seu entorn més proper.

Donar llum a aquestes situacions, fer pedagogia sobre la conveniència d'evitar-les i proporcionar eines als més menuts per ajudar-los a identificar-les i visibilitzar-les són els objectius que persegueix la història d'enguany.

A través de la seva protagonista, l'Helena, els petits lectors podran comprendre la necessitat de no excloure ningú per tenir alguna diferència i prendran consciència sobre el fet que, sovint, les particularitats poden esdevenir característiques i trets meravellosos. Aspectes com l'autoconfiança, la seguretat en un mateix o la voluntat de no defallir són altres dels aprenentatges que s'hi recullen.

En aquest sentit, el conte pretén esdevenir un recurs per acompanyar els infants i les seves famílies en el reconeixement i la denúncia de les situacions d'assetjament escolar. L'edició d'enguany forma part de la col·lecció de contes que des de l'any 2010 edita MútuaTerrassa, coincidint amb la diada de Sant Jordi.

Consulteu la col·lecció de contes a:



<https://www.mutaterrassa.com/ca/conte-sant-jordi>



MútuaTerrassa

SALVATELLA
editorial

ISBN 978-84-19565-73-0



9 788419 565730